

Sbírka soudních rozhodnutí

STANOVISKO GENERÁLNÍHO ADVOKÁTA
GIOVANNIHO PITRUZZELLY
přednesené dne 5. prosince 2019¹

Věc C-560/18 P

**Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych
proti**

Evropské komisi

„Kasační opravný prostředek – Přístup k dokumentům unijních orgánů – Nařízení (ES) č. 1049/2001 – Dokumenty týkající se probíhajícího řízení o nesplnění povinnosti – Podrobná stanoviska vydaná v rámci postupu oznamování na základě směrnice 98/34/ES – Odepření přístupu – Výjimka uvedená v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce – Zpřístupnění požadovaných dokumentů v průběhu řízení před Tribunálem – Usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé – Trvající právní zájem na podání žaloby“

I. Úvod

1. Trvá právní zájem sdružení, které zastupuje zájmy hospodářských subjektů konkrétního obchodního odvětví, na podání žaloby poté, co jsou v průběhu řízení před Tribunálem Evropské unie zpřístupněny dokumenty, k nimž byl přístup odepřen ze strany Evropské komise?
2. Jaké jsou prvky, které musí Tribunál ověřit jako existující, aby bylo možné legitimně vyloučit trvající právní zájem žalobkyně na podání žaloby, a rozhodnout proto o nevydání rozhodnutí ve věci samé?
3. Musí být posouzení pravděpodobnosti, že se údajná protiprávnost spočívající v odepření přístupu k určitým dokumentům bude v budoucnu opakovat, provedeno abstraktně, ve vztahu k jakékoli možnosti odepření na základě stejného normativního ustanovení, anebo konkrétně při zohlednění subjektivních a objektivních charakteristik konkrétní situace?
4. Takové jsou v zásadě právní otázky na pozadí projednávané věci, ve které se sdružení chránící zájmy výrobců, distributorů a provozovatelů výherních automatů v Polsku v rámci kasačního opravného prostředku podaného k Soudnímu dvoru domáhá zrušení usnesení Tribunálu, který rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé, a to na základě neexistence právního zájmu sdružení na podání žaloby.
5. Navrhovatelka založila svůj kasační opravný prostředek na pěti důvodech, ale v tomto stanovisku se omezím, jak požaduje Soudní dvůr, na právní otázky spojené s prvním důvodem kasačního opravného prostředku.
6. Po vymezení předmětu řízení analyzuji judikaturu Soudního dvora v oblasti právního zájmu na podání žaloby, přičemž vyjádřené zásady uplatním na projednávanou věc.

¹ – Původní jazyk: italština.

7. Zejména se pokusím objasnit, že trvání právního zájmu na podání žaloby ve věci související s přístupem k dokumentům je po jejich zpřístupnění zcela výjimečné a vyhrazené pro zvláštní situace, které Soudní dvůr nedávno připomněl v rozsudku ve věci C-57/16 P (ClientEarth)².

8. Nakonec dospěji k závěru, že tyto zvláštní situace ve věci, která je předmětem tohoto řízení, nenastaly, a Tribunál se tudíž nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl o nevydání rozhodnutí ve věci samé, a že tedy první důvod kasačního opravného prostředku musí být zamítnut.

II. Právní rámec

A. Nařízení č. 1049/2001

9. Bod 4 odůvodnění nařízení č. 1049/2001³ stanoví, že:

„Účelem tohoto nařízení je v co nejvyšší míře posílit právo veřejnosti na přístup k dokumentům a stanovit obecné zásady a omezení tohoto přístupu podle čl. 255 odst. 2 Smlouvy o ES.“

10. Bod 11 odůvodnění téhož nařízení dále uvádí, že:

„V zásadě by měly být veřejnosti přístupné všechny dokumenty orgánů. Je však třeba chránit některé veřejné a soukromé zájmy prostřednictvím výjimek. Orgány by měly mít právo chránit své vnitřní konzultace a porady tam, kde je to třeba k zabezpečení jejich způsobilosti provádět své úkoly.

[...]“

11. Článek 2 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Oprávněné osoby a oblast působnosti“, stanoví, že:

„1. Všichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení.“

12. Článek 4 odst. 2 a 3 nařízení č. 1049/2001, nadepsaný „Výjimky“, stanoví:

„2. Neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění, odeprou orgány přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení ochrany:

- obchodních zájmů fyzické nebo právnické osoby, včetně duševního vlastnictví,
- soudního řízení a právního poradenství,
- cílů inspekce, vyšetřování a auditu.

3. Přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění. [...]“

2 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C 57/16 P, EU:C:2018:660.

3 – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331).

III. Skutečnosti předcházející sporu, žaloba před Tribunálem a napadené usnesení

A. Skutečnosti předcházející podání žaloby k Tribunálu

13. Dne 20. listopadu 2013 zaslala Evropská komise Polské republice v rámci řízení o nesplnění povinnosti 2013/4218 výzvu dopisem ve smyslu článku 258 SFEU, v rámci které ji vyzvala, aby uvedla svůj vnitrostátní právní rámec týkající se služeb hazardních her do souladu se základními svobodami stanovenými unijní právní úpravou.

14. Polská republika tudíž prostřednictvím odpovědi došlé dne 3. března 2014 sdělila Komisi svůj úmysl oznámit na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů⁴ návrh zákona, jehož účelem je změna polského zákona o hazardních hrách.

15. Dne 5. listopadu 2014 oznámila Polská republika Komisi očekávaný návrh zákona⁵ podle článku 8 směrnice 98/34.

16. V rámci tohoto řízení vydaly Komise dne 3. února 2015 a Maltská republika dne 6. února 2015 dvě podrobná stanoviska k oznámenému návrhu zákona, a to v souladu s čl. 9 odst. 2 směrnice 98/34.

17. Dne 17. února 2015 požádala Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych (dále jen „IGPOUR“), organizace zastupující zájmy výrobců, distributorů a provozovatelů zábavních automatů v Polsku, podle čl. 2 odst. 1 nařízení (ES) č. 1049/2001 o přístup ke dvěma stanoviskům vydaným Komisí a Maltskou republikou.

18. V návaznosti na posouzení odmítla Komise dne 10. března 2015 poskytnout IGPOUR přístup k požadovaným dokumentům.

19. Dne 16. dubna 2015 tedy IGPOUR v souladu s čl. 7 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 zaslala Komisi potvrzující žádost o přístup k dokumentům.

20. Dne 12. června 2015 zamítla Komise v rámci přijatého rozhodnutí GESTDEM 2015/1291 potvrzující žádost IGPOUR v části, která se týkala jejího podrobného stanoviska; dne 17. července 2015 napadenými rozhodnutími zamítla potvrzující žádost v části, ve které odkazovala na podrobné stanovisko vydané Maltskou republikou⁶.

21. V napadených rozhodnutích Komise odůvodnila své odmítnutí zpřístupnit dokumentaci požadovanou IGPOUR na základě ustanovení čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Podrobněji Komise upřesnila, že zpřístupnění předmětných dokumentů by ohrozilo ochranu „cílů inspekce, vyšetřování a auditu“ v souvislosti s řízením o nesplnění povinnosti 2013/4218, jelikož požadovaná stanoviska jsou neoddělitelně spjata s tímto řízením.

B. Řízení před Tribunálem a napadené usnesení

22. Proti výše uvedenému odepření podala IGPOUR dne 1. září 2015 ke kanceláři Tribunálu žalobu na zrušení napadených rozhodnutí.

4 – Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337. Pozměněná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2015/1535 ze dne 9. září 2015.

5 – Komise přidělila návrhu zákona označení 2014/537/PL.

6 – Napadená rozhodnutí jsou označena jako GESTDEM 2015/1291.

23. V rámci tohoto řízení byl Švédskému království povolen vstup do řízení v postavení vedlejšího účastníka na podporu návrhových žádání IGPOUR, zatímco Polské republice byl povolen vstup do řízení na podporu Komise.

24. Na jednání konaném dne 28. září 2017 účastníci řízení podali ústní vyjádření a odpověděli na otázky položené Tribunálem.

25. Návrhem došlým dne 6. března 2018 navrhla Komise soudu prvního stupně, aby prohlásil, že žaloba podaná IGPOUR se stala bezpředmětnou, jelikož po ukončení souvisejícího řízení o nesplnění povinnosti 2013/4218 se Komise rozhodla poskytnout navrhovatelce přístup ke dvěma sporným dokumentům. Stejným návrhem se Komise navíc domáhala toho, aby byla navrhovatelce uložena náhrada nákladů řízení.

26. S ohledem na výše uvedený návrh se Tribunál usnesením ze dne 14. března 2018 rozhodl znovuotevřít ústní část řízení a vyzval účastníky řízení, aby se vyjádřili k návrhu Komise na to, aby nebylo vydáno rozhodnutí ve věci samé.

27. IGPOUR ve svém vyjádření napadla tvrzení, že ztratila právní zájem na podání žaloby, zatímco Polská republika ve svém vyjádření pouze uvedla, že proti návrhu Komise nemá námítky. Švédské království se k tomuto návrhu nevyjádřilo.

28. Usnesením ze dne 10. července 2018⁷ rozhodl Tribunál o nevydání rozhodnutí ve věci samé a každému z účastníků řízení uložil, aby nesl vlastní náklady řízení.

29. Na podporu svého rozhodnutí Tribunál s ohledem na specifickou situaci, která je předmětem řízení, stanovil, že je nepravděpodobné, že by v budoucnu nastala situace podobná situaci v projednávané věci, a tudíž vyloučil trvání zájmu navrhovatelky na podání žaloby po zpřístupnění požadovaných dokumentů.

30. Tribunál kromě toho shledal, že IGPOUR v rámci napadení návrhu Komise ukončit řízení bez vydání rozhodnutí ve věci samé pouze odkázala na obecnou možnost budoucí žaloby na náhradu škody, avšak neupřesnila svůj skutečný úmysl postupovat v tomto smyslu.

C. Řízení před Soudním dvorem a návrhová žádání účastníků řízení

31. V rámci kasačního opravného prostředku došlého dne 3. září 2018 k Soudnímu dvoru se IGPOUR u Soudního dvora domáhá zrušení usnesení o nevydání rozhodnutí ve věci samé, které vydal Tribunál, jakož i zrušení napadených rozhodnutí, kterými byl navrhovatelce odepřen přístup k podrobným stanoviskům vydaným Komisí a Maltskou republikou v rámci postupu oznamování 2014/537/PL. IGPOUR se rovněž domáhá toho, aby byla Komisi uložena náhrada nákladů řízení.

32. Podpůrně IGPOUR navrhla, aby byla věc znovu vrácena Tribunálu za účelem vydání rozhodnutí ve věci samé a rozhodnutí o nákladech řízení.

33. Švédské království navrhlo Soudnímu dvoru, aby zrušil napadené usnesení, jakož i napadená rozhodnutí.

34. Komise naopak požadovala, aby byl kasační opravný prostředek zamítnut a aby navrhovatelce byla uložena náhrada nákladů řízení.

⁷ – Usnesení ze dne 10. července 2018, Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. Komise, T-514/15, nezveřejněné, EU:T:2018:500.

IV. Posouzení kasačního opravného prostředku

35. IGPOUR vznáší na podporu svého kasačního opravného prostředku pět důvodů.

36. V rámci prvního důvodu, který lze rozdělit na dvě části, IGPOUR Tribunálu vytýká, že se dopustil nesprávného právního posouzení (body 30 a 32 napadeného usnesení): když rozhodl, že je nepravděpodobné, že by se údajná protiprávnost uplatněná navrhovatelkou v budoucnu opakovala, a tudíž navrhovatelka nemá po zpřístupnění požadovaných dokumentů právní zájem na pokračování v řízení; když pro účely výše uvedeného posouzení rozhodl, že relevantní otázkou je, zda v budoucnu může nastat specifická situace, jako je situace v tomto řízení, a nikoli otázka, zda Komise bude v budoucnu v ostatních případech týkajících se přístupu k dokumentům uplatňovat stejnou výjimku stanovenou v čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení č. 1049/2001.

37. V rámci druhého důvodu navrhovatelka tvrdí, že Tribunál se v bodě 33 napadeného usnesení dopustil nesprávného právního posouzení, když prohlásil, že rozhodnutí o ukončení řízení bez vydání rozsudku Komisi neumožnilo vyhnout se účinnému soudnímu přezkumu.

38. Prostřednictvím třetího důvodu IGPOUR uvádí, že Tribunál se v bodě 34 napadeného usnesení dopustil nesprávného právního posouzení tím, že prohlásil, že ukončení řízení bez vydání rozsudku neukládá navrhovatelce neodůvodněnou zátěž v případě, že by podala žalobu na náhradu škody vůči Komisi.

39. Čtvrtý důvod, který se vztahuje k bodu 34 napadeného usnesení, se týká údajného nesprávného právního posouzení ze strany Tribunálu, když stanovil, že není nezbytné rozhodnout na základě případných nároků navrhovatelky nebo jejích členů na náhradu škody způsobené napadenými rozhodnutími, jelikož navrhovatelka: neupřesnila, zda záměr podat žalobu na náhradu škody je čistě hypotetický; nevycházela z přesných, konkrétních a ověřitelných důkazů; neposkytla žádný důkaz o škodě způsobené napadenými rozhodnutími.

40. V rámci pátého důvodu IGPOUR tvrdí, že se Tribunál v bodě 34 napadeného usnesení dopustil nesprávného právního posouzení, když prohlásil, že navrhovatelka nemá žádný právní zájem na pokračování v řízení, ačkoli zrušení napadených rozhodnutí bylo nezbytné pro napravení nemajetkové újmy způsobené navrhovatelce jako profesní organizaci.

41. Jak bylo uvedeno, toto stanovisko se zaměří na první důvod kasačního opravného prostředku.

A. K prvnímu důvodu, který se týká nesprávného právního posouzení, neboť Tribunál: i) stanovil, že je nepravděpodobné, že by se protiprávnost, kterou navrhovatelka uplatnila v žalobě, v budoucnu mohla opakovat; ii) konstatoval, že relevantní otázkou je možnost, zda v budoucnu může nastat specifická situace podobná situaci v projednávané věci

1. Argumenty účastníků řízení

42. IGPOUR tvrdí, že Tribunál se v bodech 30 a 32 napadeného usnesení dopustil nesprávného právního posouzení, když konstatoval nepravděpodobnost, že v situaci podobné situaci, jež je předmětem tohoto řízení, by údajně protiprávní odepření přístupu k uvedeným dokumentům ze strany Komise mohlo nastat v budoucnu, a tudíž že navrhovatelka nemá právní zájem na pokračování v řízení.

43. Přesněji, IGPOUR se domnívá, že Tribunál nepovažoval za nepravděpodobné, že by Komise v budoucnu vycházela z výkladu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, podle něhož pokud dokumenty, k nimž je požadován přístup podle nařízení č. 1049/2001, obsahují odkazy na výzvy dopisem nebo, pokud takové odkazy neexistují, jsou „neoddělitelně spjaty“ s probíhajícím řízením o nesplnění povinnosti, vztahuje se na ně obecná domněnka nezpřístupnění.

44. Navrhovatelka totiž tvrdí, že Tribunál spíše posoudil pravděpodobnost, že výklad podaný v projednávané věci by mohl být znovu uplatněn v situaci podobné situaci v projednávané věci, tedy v novém případě, ve kterém v rámci řízení o nesplnění povinnosti členský stát oznámí Komisi návrh zákona, aby odpověděl na obavy odůvodňující toto řízení, a Komise odmítne zpřístupnit stanoviska vydaná k tomuto návrhu zákona, aby chránila nezbytnou důvěrnost vztahů mezi členskými státy a Komisí v řízení o nesplnění povinnosti.

45. V tomto ohledu IGPOUR odkazuje zejména na rozsudek Tribunálu ze dne 22. března 2018, *De Capitani v. Parlament*⁸, ve kterém Tribunál potvrdil právní zájem žalobce na podání žaloby v podobné situaci, neboť protiprávnost tvrzená žalobcem se zakládala na výkladu jedné z výjimek stanovených v nařízení č. 1049/2001, který by Parlament mohl zopakovat v případě nové žádosti o přístup.

46. Podle IGPOUR se Tribunál dopustil stejného pochybení, jako je pochybení uvedené v předchozích bodech, když potvrdil výklad Komise, podle něhož zásada transparentnosti, na níž je založena směrnice 98/34 (nahrazená směrnicí 2015/1535), nebrání uplatnění obecných domněnek ohledně nezpřístupnění, pokud jde o podrobná stanoviska vydaná v postupu oznamování, který není důvěrný.

47. IGPOUR dále tvrdí, že s ohledem na značný rozsah oznamovacích povinností členských států podle směrnice 2015/1535 je vysoce pravděpodobné, že mnoho z oznámených dokumentů odpovídá alespoň částečně na obavy Komise.

48. Navrhovatelka rovněž uvádí, že další usnesení, které se jí týká, tedy usnesení ze dne 19. července 2018, *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. Komise*⁹, lze považovat za relevantní v projednávané věci, a to za účelem prokázání toho, že Komise neustále hájí své výklady ve smyslu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, i ohledně zásady transparentnosti stanovené ve směrnicích 98/34 a 2015/1535. Právě tento precedent podle navrhovatelky potvrzuje pravděpodobnost, že napadený výklad může být v budoucnu opakován.

49. Konečně IGPOUR tvrdí, že je velmi pravděpodobné, že v budoucnu podá žádosti o přístup k dokumentům podobným dokumentům v projednávané věci, jelikož je organizací podnikatelů, jejíž činnosti se týkají všech aspektů obchodních operací jejích členů a nejen těch aspektů, které přímo souvisejí s konkrétním odvětvím, které zastupuje, tedy odvětví hazardních her.

50. Švédská vláda má za to, že kasační opravný prostředek je opodstatněný a omezuje svá vyjádření na první důvod vznesený IGPOUR. V tomto ohledu tato vláda uvádí, že ačkoli IGPOUR má nyní přístup ke sporným dokumentům, z bodů 10 a 35 kasačního opravného prostředku vyplývá, že napadená rozhodnutí nebyla Komisí formálně vzata zpět, takže spor si zachoval svůj předmět.

51. Podle švédské vlády se IGPOUR záměrně pokusila získat přístup k podrobným stanoviskům v rámci postupu oznamování v době, kdy řízení o nesplnění povinnosti stále probíhalo. Přístup k těmto dokumentům byl však poskytnut až po ukončení řízení o nesplnění povinnosti a postupu oznamování. Vzhledem k tomu, že ke zpřístupnění požadovaných dokumentů nedošlo před ukončením těchto řízení, nebylo plně dosaženo cílů sledovaných žádostí o přístup.

8 – T-540/15, EU:T:2018:167.

9 – Usnesení ze dne 19. července 2018, *Izba Gospodarcza Producentów i Operatorów Urządzeń Rozrywkowych v. Komise*, T-750/17, nezveřejněné, EU:T:2018:506.

52. Švédská vláda sdílí názor IGPOUR, podle něhož měl Tribunál zkoumat, zda by pravidlo obecné domněnky Komise, které je použitelné na napadená rozhodnutí, mohlo být v budoucnu Komisí uplatněno. Tento závěr je přímo potvrzen rozsudkem ze dne 4. září 2018, *ClientEarth v. Komise*, z něhož vyplývá, že je třeba posoudit, zda se uplatněná protiprávnost může v budoucnu opakovat.

53. Švédská vláda, stejně jako IGPOUR, má za to, že se podobná situace může v budoucnu znovu objevit.

54. Zprvce existuje bezprostřední riziko, že Komise může odůvodnit rozhodnutí, která zamítají budoucí žádosti o přístup k dokumentům podané v rámci postupů oznamování stanovených ve směrnici 2015/1535, s odkazem na napadenou obecnou domněnku.

55. Zadruhé Komise již toto pravidlo obecné domněnky skutečně použila po přijetí napadených rozhodnutí, aby odůvodnila zamítnutí dodatečné žádosti ze strany IGPOUR, která byla podána v rámci postupu oznamování stanoveného ve směrnici 2015/1535 a obsahovala přístup k připomínkám Komise a podrobnému stanovisku.

56. Zatřetí skutečnost, že IGPOUR hrozí, že se v budoucnu uplatní výše uvedené pravidlo obecné domněnky, vyplývá také ze skutečnosti, že IGPOUR je organizace zastupující zájmy výrobců, distributorů a provozovatelů herních automatů v Polsku, jejíž činnosti se týkají všech aspektů obchodních operací jejích členů, a nikoli pouze těch aspektů, které přímo souvisejí s určitým odvětvím, které zastupuje, nebo které jsou dotčeny vnitrostátními právními předpisy v oblasti hazardních her. Konečně toto riziko se netýká pouze žádostí o přístup k dokumentům IGPOUR, ale také žádostí jiných osob.

57. Komise má za to, že první důvod kasačního opravného prostředku je neopodstatněný ze tří důvodů.

58. Zprvce tvrdí, že IGPOUR nezpochybňuje právní kritéria použitá Tribunálem k posouzení možnosti, zda si IGPOUR mohla zachovat právní zájem na pokračování v řízení, ale zdá se, že žádá Soudní dvůr, aby nahradil posouzení skutkového stavu provedené Tribunálem, tedy pravděpodobnost, že se údajná protiprávnost bude v budoucnu opakovat, vlastním posouzením tohoto skutkového stavu. Podle Komise Tribunál náležitě posoudil okolnosti věci a dospěl k závěru, že IGPOUR nemá konkrétní a trvající právní zájem na tom, aby zabránila tomu, že se údajná protiprávnost bude v budoucnu opakovat.

59. Zadruhé Komise tvrdí, že po přijetí rozhodnutí o poskytnutí přístupu k dotčeným dokumentům zanikl trvající právní zájem navrhovatelky na zrušení sporných rozhodnutí, neboť pokračování v řízení by jí neposkytlo žádnou konkrétní výhodu. IGPOUR nesprávně uvedla, že za její právní zájem na pokračování v řízení lze považovat zpochybnění výkladu nařízení č. 1049/2001, na jehož základě Komise přijala sporná rozhodnutí a který by se mohl v budoucnu opakovat.

60. Zatřetí Komise tvrdí, že Tribunál správně použil konkrétní skutkové okolnosti věci jako referenční bod k posouzení míry pravděpodobnosti, že by se takové žaloby, jako je žaloba IGPOUR, mohly v budoucnu opakovat, a dospěl k závěru, že je nepravděpodobné, aby se takto atypická situace v budoucnu znovu objevila.

61. Konečně podle Komise je postavení IGPOUR velmi odlišné od postavení navrhovatelky ve věci, ve které byl vydán rozsudek *ClientEarth v. Komise* (C-57/16 P). V této věci Soudní dvůr uznal existenci právního zájmu navrhovatelky na zahájení nebo pokračování v řízení navzdory zpřístupnění požadovaných dokumentů, neboť kasační opravný prostředek měl za cíl změnit rozsudek, který uznal použití obecné domněnky důvěrnosti pro určitou kategorii dokumentů, a že navrhovatelka, nezisková organizace zabývající se ochranou životního prostředí, byla obzvláště náchylná k tomu, aby byla znovu vystavena údajné protiprávnosti.

2. Posouzení

62. Předmětem tohoto řízení o kasačním opravném prostředku je přezkum Soudního dvora ve vztahu k napadenému usnesení ze dne 10. července 2018 za účelem posouzení, zda se Tribunál dopustil nesprávného právního posouzení, když stanovil, že právní zájem nynější navrhovatelky na podání žaloby (přesněji řečeno na pokračování v řízení) zanikl z důvodu skutečnosti, že Komise před ukončením řízení u Tribunálu poskytla přístup k dokumentům, které byly předmětem předchozího odepření, které vedlo k návrhu na zrušení.

63. Za tímto účelem stručně shrnu zásady stanovené Soudním dvorem v oblasti právního zájmu na podání žaloby a poté se budu zabývat otázkou limitů, v rámci nichž může přetrvat právní zájem na podání žaloby po poskytnutí požadovaných dokumentů.

64. Podle ustálené judikatury Soudního dvora musí předmět sporu, jakož i právní zájem na podání žaloby přetrvávat až do vydání soudního rozhodnutí, neboť jinak by nemohlo být vydáno rozhodnutí ve věci samé. Předpokladem takového zájmu je, že samotné zrušení napadeného aktu může vyvolat právní následky a že žaloba může ve svém výsledku přinést prospěch straně, která ji podala¹⁰.

65. Z toho vyplývá, že k tomu, aby mohl být právní zájem na pokračování v řízení považován za existující, je třeba nejen to, aby se žalobce nacházel ve zvláštní situaci ve vztahu k aktu, jehož legalitu má v úmyslu zpochybnit, ale i to, aby zrušení tohoto aktu kladně ovlivnilo jeho právní postavení¹¹. Nemůže-li okolnost, že by žalobě mohlo být vyhověno, přinést žalobci žádný prospěch, pak nemůže existovat ani žádný důvod k tomu, aby bylo řízení zahájeno nebo v něm bylo pokračováno. Smyslem požadavku, aby každá osoba, která zahajuje soudní řízení, měla právní zájem na zahájení tohoto řízení a zachovala si jej v průběhu celého řízení, je tedy zaručit řádný výkon spravedlnosti, a to tak, že se zamezí tomu, aby unijní soudy rozhodovaly o čistě teoretických otázkách, jejichž řešení nemůže vyvolat žádné právní následky nebo přinést žalobci prospěch¹².

66. Právní zájem na podání žaloby, který je v judikatuře považován za základní a prvořadou podmínku jakéhokoli zahájení řízení, musí být vzniklý a trvající a nemůže být posuzován v závislosti na budoucí a hypotetické události¹³.

67. Přetrvávání právního zájmu žalobce na řízení je tedy třeba posuzovat *in concreto* a zejména s ohledem na důsledky tvrzené protiprávnosti a na povahu údajně utrpěné újmy¹⁴.

68. Z výše uvedených poznatků Soudního dvora tedy můžeme vyvodit následující obecné zásady: právní zájem na podání žaloby musí existovat v době podání žaloby, musí přetrvat až do konce soudního řízení a jeho absence vede k nepřípustnosti nebo k nevydání rozhodnutí ve věci samé; právní zájem na podání žaloby musí být konkrétní, aktuální a trvající, a nikoli pouze hypotetický; ukončení řízení musí být způsobilé poskytnout žalobci konkrétní výhody.

69. Nyní je třeba věnovat se druhému hledisku, a to specifitějšímu hledisku trvání právního zájmu na podání žaloby v případě řízení týkajících se přístupu k dokumentům, které byly v průběhu soudního řízení žadatelem zpřístupněny.

10 – Viz mimo jiné rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 43 a citovaná judikatura.

11 – Takovéto pojetí zájmu na podání žaloby potvrzuje jak znění tohoto pojmu v některých úředních jazycích Unie, například v němčině, v níž je zájem na podání žaloby označován výrazem „Rechtsschutzbedürfnis“ nebo „Rechtsschutzinteresse“ (doslova „potřeba“ nebo „zájem na právní ochraně“), tak i judikatura Soudního dvora, v níž se hovoří o „vzniklém a trvajícím právním zájmu na právní ochraně“ (viz rozsudek ze dne 26. února 2015 Planet v. Komise, C-564/13 P, EU:C:2015:124, body 28 a 34). V tomto smyslu stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:409, body 27 a 28 a poznámka pod čarou 19.

12 – Stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:409, bod 28 a citovaná judikatura.

13 – Stanovisko generálního advokáta P. Mengozziho ve věci Mory a další v. Komise, C-33/14 P, EU:C:2015:409, bod 29 a citovaná judikatura.

14 – Rozsudek ze dne 28. května 2013, Abdulrahim v. Rada a Komise, C-239/12 P, EU:C:2013:331, bod 65.

70. V projednávané věci je totiž, jak bylo uvedeno, tvrzení navrhovatelky založeno na tom, že skutečný právní zájem na podání žaloby existuje také poté, co Komise zpřístupnila požadované dokumenty (po ukončení řízení o nesplnění povinnosti proti Polské republice), a to z důvodu rizika, že se takováto situace, údajně protiprávní, může v budoucnu často opakovat.

71. Rovněž je třeba nastínit situaci, která by mohla v budoucnu znovu nastat, a mohla by tudíž odůvodnit trvání zájmu na podání žaloby.

72. Podle názoru navrhovatelky je touto situací výklad Komise čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001. Navrhovatelka se tudíž domnívá, že pouhá skutečnost, že Komise by mohla toto ustanovení v budoucnu vykládat podobným způsobem, tedy že by mohla zamítnout žádost o přístup v průběhu řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu, zakládá trvání zájmu na podání žaloby, a tudíž nezbytné pokračování v řízení až do rozhodnutí ve věci samé.

73. Takové řešení by mělo paradoxní důsledky: právní zájem na podání žaloby by totiž u navrhovatele automaticky přetrvával v každém řízení týkajícím se přístupu k dokumentům na základě pouhé skutečnosti, že v budoucnu by unijní orgán mohl za odlišných okolností vykládat určité právní ustanovení zamítavým způsobem.

74. Za účelem odvrácení těchto paradoxních účinků, které zbavují veškerého užitečného účinku ustanovení, která umožňují v řízeních před Tribunálem týkajících se přístupu k dokumentům rozhodnout o nevydání rozhodnutí ve věci samé, je jistě vhodnější provést test pravděpodobnosti ve vztahu ke konkrétní okolnosti, která je předmětem řízení.

75. To je v souladu s tím, co bylo výše uvedeno ve vztahu k povaze právního zájmu na podání žaloby, který, jak bylo uvedeno, musí být konkrétní, trvající a nesmí být pouze hypotetický.

76. To samozřejmě neznamená, že situace, kterou je třeba vzít v úvahu při testu pravděpodobnosti, je pouze situace ve věci, která je předmětem tohoto řízení, ale také podobná situace, která může s touto situací souviset.

77. Analýza precedentů Soudního dvora v této oblasti toto potvrzuje, když v jednom rozsudku, který dokonce uvádí navrhovatelka za účelem potvrzení svých tvrzení, Soudní dvůr připomíná, že trvání právního zájmu na podání žaloby předpokládá, že se předmětná protiprávnost může opakovat v budoucnu „bez ohledu na okolnosti dotčené věci“¹⁵.

78. Význam, který má být tomuto výrazu přiřazen, analyzujeme-li celé odůvodnění Soudního dvora, je takový, že právní zájem navrhovatele na podání žaloby může přetrvat, pokud prokáže, že údajná protiprávnost se může v budoucnu znovu objevit i v podobných řízeních, a nikoli v řízeních totožných s projednávaným řízením¹⁶.

15 – Rozsudek ze dne 7. června 2007, Wunenburger v. Komise, C-362/05 P, EU:C:2007:322, bod 52.

16 – V rozsudku Soudního dvora, který se týkal výběrového řízení pro přijetí do zaměstnání, se stanoví, že Tribunál měl za to, „že navrhovatel měl nadále právní zájem na vydání rozsudku týkajícího se legality dotčeného výběrového řízení, aby se tvrzená protiprávnost neopakovala v budoucnu v rámci řízení obdobného řízení v projednávané věci. [Tribunál] se v tomto ohledu opřel o žalobní důvod dovolávaný navrhovatelem, který vycházel z protiprávnosti výběrového řízení z důvodu předběžného výběru uchazečů, jenž vyplynul ze zprávy generálního ředitele. [Tribunál] měl za to, že nemůže být vyloučeno, že generální ředitel by mohl hrát obdobnou úlohu v obdobném výběrovém řízení v budoucnu“.

79. V projednávané věci je třeba za účelem posouzení míry pravděpodobnosti, že se protiprávnost objeví znovu, zohlednit následující situaci: žádost o přístup k dokumentům ze strany sdružení, které zastupuje obchodní zájmy v rámci řízení o nesplnění povinnosti, během kterého členský stát za účelem vyhnutí se důsledkům vytýkaného nesplnění povinnosti oznámí Komisi návrh zákona, jehož cílem je změnit ustanovení, která jsou považována za protiprávní. Konkrétně jsou požadovanými dokumenty dvě stanoviska vydaná samotnou Komisí a jiným členským státem v rámci tohoto postupu oznamování.

80. Taková situace je bezpochyby atypická a pravděpodobnost, že se objeví znovu, nelze považovat za vysokou.

81. V tomto ohledu navrhovatelka k této otázce neprovedla žádnou zvláštní dedukci, přičemž jak bylo uvedeno, pouze uvedla, že nesprávné právní posouzení, kterého se dopustil Tribunál, spočívá ve skutečnosti, která byla považována za referenční pro účely pravděpodobnosti řízení.

82. Naopak Komise vzhledem k tomu, že se podle jejího názoru jedná o skutkovou, a nikoli právní situaci, jejíž posouzení Tribunálem nemůže být předmětem přezkumu v řízení o kasačním opravném prostředku, ve svých písemných podáních, potvrzených na jednání, několikrát dovodila atypičnost této situace, přičemž potvrdila, že na základě konkrétních zkušeností se objevuje jen zřídka, a tudíž je nepravděpodobné, že k ní brzy dojde znovu.

83. Za účelem posouzení toho, zda se Tribunál skutečně dopustil nesprávného právního posouzení tím, že posoudil výskyt situace, která je předmětem řízení, jako nepravděpodobný, je velmi užitečné srovnání s nedávným rozsudkem Soudního dvora, který byl nadnesen všemi účastníky řízení na podporu příslušných tvrzení, a zejména švédskou vládou v písemných vyjádřeních a navrhovatelkou na jednání.

84. Ve věci C-57/16 P totiž Soudní dvůr, zasedající ve velkém senátu, rozhodl o kasačním opravném prostředku proti rozsudku Tribunálu v oblasti přístupu k dokumentům Komise, ale především, a to má větší souvislost s nyní projednávanou věcí, musel reagovat na žádost Komise na ukončení řízení bez vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť po jednání a před vydáním rozsudku byly požadované dokumenty navrhovatelce zaslány.

85. Při této příležitosti Soudní dvůr s odvoláním na předchozí judikaturu potvrdil, že žalobce může mít *v určitých případech*, i po zpřístupnění požadovaných dokumentů, i nadále právní zájem na zrušení¹⁷, avšak pouze pokud jsou splněny určité podmínky, které Soudní dvůr považoval za naplněné v konkrétní věci, která mu byla předložena, ale jak uvidíme níže, absentují v nyní projednávané věci. A v tomto ohledu dospěl k závěru, že „za těchto podmínek“ je třeba mít za to, že navrhovatelka má i nadále právní zájem na podání žaloby a že „uznání takového zájmu je s ohledem na nebezpečí, že se tvrzená protiprávnost bude opakovat, a vzhledem ke konkrétním okolnostem uvedeným výše v zájmu řádného výkonu spravedlnosti“¹⁸.

86. V rozsudku ve věci C-57/16 P Soudní dvůr nezavedl, jak zdá se tvrdí navrhovatelka, obecnou zásadu týkající se trvání právního zájmu na podání žaloby v řízeních týkajících se přístupu k dokumentům unijních orgánů.

17 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 48. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

18 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 56. Kurzivou zvýraznil autor stanoviska.

87. Naopak objasnil, když překonal některé pochybnosti, které by mohly vyvstat z analýzy některých rozsudků Tribunálu¹⁹, že v řízeních týkajících se přístupu k dokumentům je třeba trvání právního zájmu na podání žaloby po zpřístupnění dokumentů ze strany unijního orgánu považovat za výjimečné, přičemž se musí mít za to, že jakmile jsou dokumenty dostupné, zaniká předmět řízení a právní zájem na podání žaloby.

88. Tato výjimečná okolnost, trvající právní zájem na podání žaloby, totiž může nastat v závislosti na některých proměnných: povaze subjektu-žadatele a dotčených zájmů a použitelné zvláštní právní úpravě, druhu dokumentů zahrnutých v žádosti o přístup, povaze řízení, kterého se požadované dokumenty týkají, a výjimce z práva na přístup uplatněné Komisí pro účely odepření.

89. Všechny tyto proměnné, které jsou s ohledem na výše uvedené podle mého názoru „konkrétní okolnosti“, které připouští trvání právního zájmu na podání žaloby, se ve věci C-57/16 P a v nyní projednávané věci liší, a tudíž musí směřovat k jinému řešení.

90. Subjektem-žadatelem ve věci C-57/16 P bylo neziskové sdružení zabývající se ochranou zájmů životního prostředí; navrhovatelkou v nyní projednávané věci je sdružení, které chrání zájmy výrobců, distributorů a provozovatelů zábavních a výherních automatů.

91. V oblasti životního prostředí, jak je známo, existuje zvláštní právní úprava týkající se transparentnosti aktů, která mimo jiné vyžaduje, aby důvody pro odmítnutí přístupu k informacím o životním prostředí byly vykládány restriktivním způsobem²⁰.

92. Pokud jde o druh aktů zahrnutých do žádosti o přístup, ve věci C-57/16 P se jednalo o zprávy o posouzení dopadů a s nimi související stanoviska výboru pro posuzování dopadů, jež obsahovaly informace, které představovaly důležité prvky legislativního procesu Unie a byly součástí podkladů pro legislativní činnost Unie. Z toho vyplývá, že důvod pro zamítnutí žádosti musí být vykládán striktně, a to vzhledem k zájmu, který takové zpřístupnění požadovaných informací představuje pro veřejnost, čímž se usiluje o zvýšení transparentnosti těchto informací²¹.

93. Akty, které jsou předmětem žádosti o přístup v nynějším řízení, jsou stanoviska vydaná samotnou Komisí a členským státem k navrhované legislativní změně, kterou předložila Polská republika za účelem vyhnouti se důsledkům řízení o nesplnění povinnosti.

94. Je totiž třeba připomenout, že ve věci C-57/16 P se záležitost bezesporu odehrávala v rámci postupu legislativní povahy²², zatímco v nynějším řízení se nacházíme, jak bylo uvedeno, v rámci legislativního procesu, který se však funkčně pojí k řízení o nesplnění povinnosti proti členskému státu, ve kterém musí být na základě ustálené judikatury zachován důvěrný dialog mezi Komisí a členskými státy.

19 – T-540/15, EU:T:2018:167.

20 – Bod 15 odůvodnění nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1367/2006 ze dne 6. září 2006 o použití ustanovení Aarhuské úmluvy o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí na orgány a subjekty Společenství (Úř. věst. 2006, L 264, s. 13).

21 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, body 91 a 100.

22 – Bod 6 odůvodnění nařízení č. 1049/2001 uvádí, že by měl být poskytnut širší přístup k dokumentům v případech, kdy unijní orgány vykonávají své legislativní funkce. Možnost občanů kontrolovat a znát všechny informace, které tvoří základ legislativní činnosti Unie, je podmínkou k tomu, aby mohli účinně vykonávat demokratická práva uvedená zejména v čl. 10 odst. 3 SEU. Tento výkon práv předpokládá nejen to, že občané mají k dispozici dotčené informace, aby mohli pochopit rozhodování unijních orgánů v rámci legislativního procesu, ale rovněž to, že mají přístup k těmto informacím včas, tedy tak, aby mohli sdělit účinně svůj názor na taková rozhodnutí (rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 84).

95. V tomto ohledu nelze zpochybnit úzkou souvislost mezi napadenými dokumenty a řízením o nesplnění povinnosti, kterou vždy uplatňovala Komise ve svých písemnostech a na jednání, která byla potvrzena Polskou republikou na jednání a nebyla vyvrácena konkrétními tvrzeními navrhovatelky, která ji pouze apodikticky napadá bez uvedení věcných výtek, ačkoli se mohla seznámit s jejich obsahem před zahájením řízení u Soudního dvora.

96. Je totiž třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně potvrdil, že dokumenty týkající se fáze před zahájením řízení o nesplnění povinnosti představují pro účely ochrany cílů vyšetřovací činnosti jednu kategorii dokumentů, aniž je nutné rozlišovat v závislosti na typu dokumentu, který je součástí spisu, nebo na autorovi předmětných dokumentů²³.

97. Rovněž právní základ, na kterém Komise založila své odepření přístupu, je v obou věcech odlišný. Ve věci C-57/16 P, jelikož se jednalo o legislativní proces, se Komise dovolávala čl. 4 odst. 3 prvního pododstavce nařízení (ES) č. 1049/2001, přičemž odůvodnila odepření přístupu potřebou prostoru pro vlastní úvahy prostého jakéhokoliv vnějšího tlaku týkajícího se navrhovaných politických iniciativ.

98. V nynějším řízení naopak Komise založila odepření přístupu k požadovaným dokumentům na čl. 4 odst. 2 třetí odrážce nařízení (ES) č. 1049/2001, přičemž odepření přístupu odůvodnila na základě skutečnosti, že výše uvedená stanoviska obsahovala posouzení přímo spojená s řízením o nesplnění povinnosti, jejichž znalost by mohla narušit dialog mezi státy a Komisí v rámci postupu před zahájením soudního řízení.

99. Ve vztahu k odůvodnění Komise ohledně odepření, a tedy ve vztahu k výkladu čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení (ES) č. 1049/2001, ačkoli z výše uvedených důvodů není přímým předmětem analýzy mého stanoviska, se omezím na několik stručných úvah.

100. Ačkoli je v oblasti přístupu k aktům unijních orgánů pravidlem co nejširší transparentnost, a tudíž možnost odepřít přístup na základě konkrétních důvodů je výjimkou, přičemž tato výjimka se musí uplatnit striktně, neboť se odchyluje od obecné zásady²⁴, tak v judikatuře Soudního dvora existují různé odchylky od konkrétního uplatnění těchto zásad.

101. Rozsudek ve věci C-57/16 P má význam v tom, že objasňuje rozsah těchto výjimek tím, že je svazuje s povahou aktů, subjektů a řízení. Zatímco je totiž v rámci legislativního procesu rozsah práva na přístup nejširší (a ještě více stran ochrany zájmů životního prostředí), tak v rámci postupů před zahájením řízení o nesplnění povinnosti, nebo v širším smyslu inspekčních postupů, má tento rozsah tendenci se snižovat a vyvažování mezi zájmem na transparentnosti a zájmem na důvěrnosti má tendenci převážet k druhému z uvedených, což unijním orgánům umožňuje využívat obecných domněnek.

102. Režim výjimek podle článku 4 a konkrétně jeho odstavce 2 je totiž založen na zvažování protichůdných zájmů v dané situaci, tj. na jedné straně zájmů, k jejichž prospěchu by sloužilo zpřístupnění dotčených dokumentů, a na druhé straně zájmů, jež by toto zpřístupnění ohrozilo. Rozhodnutí o žádosti o přístup k dokumentům závisí na tom, kterému zájmu je třeba dát v projednávané věci přednost²⁵.

23 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 64, a rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 74.

24 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 78.

25 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 42.

103. Na základě výjimky, na kterou Komise odkazuje v projednávaném případě, tj. výjimky podle čl. 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001, unijní orgány odeprou přístup k dokumentu, pokud by zpřístupnění vedlo k porušení ochrany cílů inspekce, vyšetřování a auditu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění dokumentu²⁶.

104. Soudní dvůr již totiž uznal existenci obecných domněnek důvěrnosti u pěti kategorií dokumentů, včetně dokumentů týkajících se řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení, a to včetně dokumentů, které si vyměnila Komise s dotčeným členským státem v rámci postupu EU Pilot²⁷.

105. Účel takových domněnek tedy spočívá v možnosti, že dotčený unijní orgán zohlední, že zpřístupnění určitých kategorií dokumentů by mohlo ohrožit zájem chráněný výjimkou, na kterou se odvolává, a to na základě obecné úvahy bez nutnosti zkoumat konkrétné a jednotlivě každý z požadovaných dokumentů²⁸.

106. Cílem postupu před zahájením řízení o nesplnění povinnosti je poskytnout dotčenému členskému státu příležitost splnit své povinnosti vyplývající z unijního práva a efektivně uplatnit důvody na svou obranu proti skutečnostem vytýkaným Komisí²⁹.

107. Zpřístupnění dokumentů vztahujících se k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení by totiž mohlo změnit povahu a průběh takového řízení, jelikož za těchto okolností by mohlo být ještě obtížnější zahájit jednání a dosáhnout dohody mezi Komisí a dotčeným členským státem, kterou bude učiněna přítrž vytýkanému porušení, aby bylo unijní právo respektováno a předešlo se soudnímu řízení³⁰.

108. Lze tudíž předpokládat, že by zpřístupnění dokumentů k řízení o nesplnění povinnosti ve fázi před zahájením soudního řízení mohlo změnit průběh i povahu tohoto řízení, a tedy že toto zpřístupnění v zásadě ohrožuje ochranu cílů vyšetřování ve smyslu článku 4 odst. 2 třetí odrážky nařízení č. 1049/2001³¹.

109. Soudní dvůr rovněž objasnil, že tato obecná domněnka však nevylučuje možnost prokázat, že se na daný dokument, jehož zpřístupnění je požadováno, uvedená domněnka nevztahuje nebo že existuje převažující veřejný zájem odůvodňující zpřístupnění dokumentu podle čl. 4 odst. 2 *in fine* nařízení č. 1049/2001³². Avšak toto důkazní břemeno leží na navrhovateli³³ a v projednávané věci se nezdá být splněno.

110. Možnost použít obecnou domněnku ve věci, kterou se zabýváme, se nezdá být vyloučena; nacházíme se totiž v rámci řízení o nesplnění povinnosti, i když je charakterizováno určitými zvláštnostmi.

111. Vzhledem k výše uvedenému lze dospět k závěru, že navrhovatelka neprokázala trvání svého zájmu na podání žaloby po zpřístupnění požadovaných dokumentů, které Komise původně odmítla zpřístupnit, v průběhu řízení před Tribunálem.

26 – Rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 58.

27 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 81 a citovaná judikatura.

28 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 52 a citovaná judikatura.

29 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 62 a citovaná judikatura.

30 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 63.

31 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 65.

32 – Rozsudek ze dne 14. listopadu 2013, LPN v. Komise, C-514/11 P a C-605/11 P, EU:C:2013:738, bod 66 a citovaná judikatura.

33 – Rozsudek ze dne 16. července 2015, ClientEarth v. Komise, C-612/13 P, EU:C:2015:486, bod 90.

112. Ve vztahu k prvnímu důvodu kasačního opravného prostředku se Tribunál nedopustil nesprávného právního posouzení, když rozhodl, že je nepravděpodobné, že by se údajná protiprávnost uplatněná navrhovatelkou v budoucnu opakovala a že pro účely výše uvedeného posouzení je relevantní otázkou to, zda v budoucnu může nastat situace podobná situaci v tomto řízení.

113. Vzhledem k povaze řízení o nesplnění povinnosti, v rámci něhož byla podána žádost o přístup k dokumentům, k samotné povaze požadovaných aktů a žádajícího subjektu, k oblasti, v rámci níž řízení probíhá, nelze uplatnit výjimečné výkladové pojetí Soudního dvora uvedené v rozsudku C-57/16 P.

114. Zůstává tudíž použitelné obecné pojetí potvrzené rozsudkem C-57/16 P, které, pokud neexistují zvláštní podmínky, umožňuje Tribunálu ukončit řízení bez vydání rozhodnutí ve věci samé, a to v řízeních týkajících se práva na přístup k dokumentům, pokud jsou tyto dokumenty zpřístupněny v průběhu řízení a účastník neprokáže zvláštní právní zájem, který by odůvodňoval pokračování v řízení.

115. V nynějším řízení totiž neexistují konkrétní důvody, které by naznačovaly, že navrhovatelka „bude v budoucnu vystavena takovému uplatňování uvedené výjimky“, na rozdíl od navrhovatelky ve věci C-57/16 P, která má jako jeden ze svých úkolů jakožto nezisková organizace, jejímž cílem je ochrana životního prostředí, podporu větší transparentnosti a legitimacy legislativního procesu EU v oblasti životního prostředí. To slovy Soudního dvora činí pravděpodobným, že i v budoucnu bude znovu žádat o přístup k dokumentům podobným sporným dokumentům³⁴. Totéž nelze říci o nynější navrhovatelce, která neprokázala, že má zvláštní právní zájem na zrušení napadených rozhodnutí, jelikož jak vyplývá z výše uvedených úvah, na rozdíl od věci C-57/16 P, pokračování v řízení by nemohlo přinést žádné další konkrétní výhody.

V. Závěry

116. Na základě výše uvedeného navrhuji, aby Soudní dvůr první důvod kasačního opravného prostředku zamítl jako neopodstatněný.

34 – Rozsudek ze dne 4. září 2018, ClientEarth v. Komise, C-57/16 P, EU:C:2018:660, bod 54.